

Sygn. akt IV KK 138/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **B. K.**

skazanego z art. 280 § 1 kk i in., art. 190 § 1 kk i art. 245 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 września 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 października 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w
B.

z dnia 16 maja 2014 r.

**1 - uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy
wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do czynów przypisanych B.
K. w pkt II z art. 190 § 1 kk i w pkt III z art. 245 kk i sprawę w tym
zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,**

2 - w pozostałej części kasację oddala jako oczywiście bezzasadną i w tym zakresie zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3 - zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. Z. jako obrońcy z urzędu - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

B. K. został oskarżony o to, że:

„I. w dniu 12 lutego 2013 r. w L., używając przemocy względem H. W. poprzez uderzenie go ręką w twarz doprowadził do jego upadku, po czym przytrzymując mu rękę i uciskając ręką jego szyję z tylnej kieszeni spodni zabrał w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi w kwocie 1.600 złotych oraz dokument w postaci dowodu osobistego na szkodę H. W.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 19 lutego do 28 lutego 2013 roku daty bliżej nieustalonej w K. w celu wywarcia wpływu na świadka H. W. w sprawie dokonanego na nim rozboju w dniu 12 lutego 2013 roku użył względem niego przemocy uderzając go ręką w twarz i groził pozbawieniem życia aby ten zaniechał złożenia zeznań w sprawie [...]Prokuratury Rejonowej

tj. o czyn z art. 245 k.k.

III. w okresie od 25 lutego do 28 lutego 2013 roku daty bliżej nie ustalonej w K. w celu wywarcia wpływu na świadka B. N. aby zaniechała złożenia zeznań w sprawie rozboju zaistniałego w dniu 12 lutego 2013 roku na szkodę H. W. za pośrednictwem innej osoby groził jej pozbawieniem życia

tj. o czyn z art. 245 k.k.”.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r.:

I. w ramach czynu zarzuczonego w punkcie I aktu oskarżenia uznał oskarżonego B. K. winnym tego, że w dniu 12 lutego 2013 roku w L., używając względem H. W.

przemocy polegającej na zadaniu mu uderzenia ręką w twarz i doprowadzeniu do jego upadku, a następnie przytrzymywaniu, zabrał w celu przywłaszczenia, z kieszeni spodni pokrzywdzonego, portfel w którym znajdowały się pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 1600 złotych oraz dowód osobisty, zakwalifikował ten czyn jako przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach czynu zarzuczonego w punkcie II aktu oskarżenia uznał oskarżonego B. K. winnym tego, że w dniu 18 lutego 2013 roku w K., werbalnie groził H. W. pozbawieniem życia, uderzając go nadto ręką w twarz, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, zakwalifikował ten czyn jako przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w ramach czynu zarzuczonego w punkcie III aktu oskarżenia uznał oskarżonego B. K. winnym tego, że w dacie dokładnie nieustalonej, lecz około dnia 28 lutego 2013 roku w K., działając w celu wywarcia wpływu na B. N. - świadka rozboju na osobie H. W. zaistniałego w dniu 12 lutego 2013 roku, za pośrednictwem nieustalonych osób groził jej pozbawieniem życia, zakwalifikował ten czyn jako przestępstwo z art. 245 k.k. i za to, na podstawie art. 245 k.k., wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II i III wyroku i tytułem kary łącznej wymierzył oskarżonemu 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej oskarżonemu B. K. kary pozbawienia wolności okresy jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: od 2 marca 2013 roku do 4 marca 2013 roku i od 6 marca 2013 roku do 28 maja 2013 roku, uznając tę karę za wykonaną w wymiarze 87 dni;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego B. K. do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego H. W. kwoty 1.600 (jeden tysiąc sześćset) złotych.”

Apelacje od tego wyroku złożyli oskarżony i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego temuż orzeczeniu zarzucił:

„1. Obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań H. W., B. N. oraz W. G. i przeprowadzenie weryfikacji mocy dowodowej zeznań wymienionych świadków z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, niepełne uwzględnienie dowodów korzystnych dla oskarżonego, interpretację nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz w odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegających na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa rozboju na osobie H. W. oraz groził jemu i B. N. pozbawieniem życia, podczas gdy brak jest w tym zakresie jednoznacznych i pełnowartościowych dowodów oraz występujące w tym zakresie daleko idące wątpliwości”.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego zarzucając temuż orzeczeniu:

1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd II instancji do zarzutów obrońcy oskarżonego wskazanych w pkt 2 apelacji w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących gróźb pozbawienia życia kierowanych przez oskarżonego B. K. w stosunku do pokrzywdzonego H. W. oraz świadka B. N. oraz niewyczerpujące

uzasadnienie swoich rozważań co do pozostałych zarzutów sformułowanych w pkt 2 apelacji, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku;

2. rażąco naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez wadliwą weryfikację przez Sąd II instancji sposobu oceny mocy dowodowej przeprowadzonej przez Sąd I instancji, która to ocena w rażący sposób narusza zasadę prawidłowego rozumowania i logiki oraz doświadczenia życiowego, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oczywistością jest, że rozpoznawanie kasacji nie jest dublowaniem kontroli apelacyjnej ani też ponownym rozpoznaniem w tym trybie zarzutów stawianych orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu.

W przedmiotowej sprawie skarżący zarzucił orzeczeniu sądu odwoławczego rażąco naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. tj. nierozważenie przez sąd II instancji wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w pkt 2 apelacji oraz nie podanie w uzasadnieniu wyroku dlaczego sąd ten nie uznał za zasadne zarzutów i wniosków apelacji.

Wniesioną kasację należy rozpoznać odrębnie do każdego z przypisanych skazanemu czynów.

W odniesieniu do przypisanego skazanemu czynu pierwszego, tj. przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k., to wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy sprostał wymaganiom zarówno art. 433 § 2 k.p.k. jak i art. 457 § 3 k.p.k. Odnośnie tego czynu sąd ten rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji i należycie uzasadnił swoje stanowisko (k. 6-11 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego), wskazując przy tym, że aprobejuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną

przez sąd pierwszej instancji i opisaną w obszernym uzasadnieniu orzeczenia tego sądu. Zatem w tym zakresie kasacja okazała się oczywiście bezzasadną.

Natomiast nie sposób uznać, że orzeczenie sądu odwoławczego w zakresie przypisanych skazanemu czynów: drugiego z art. 190 § 1 k.k. i trzeciego z art. 245 k.k. poddaje się kontroli. Na k. 5 uzasadnienia wyroku sąd odwoławczy zawarł ogólną ocenę wyroku sądu pierwszej instancji w odniesieniu do wszystkich czynów skazanego uznając prawidłowość tego orzeczenia, nie odnosząc się do zarzutów i wniosków apelacji. Na k. 6-11 uzasadnienia sąd II instancji poczynił szczegółowe rozważania dotyczące czynu skazanego określonego w art. 280 § 1 k.k. Na następnych kartach uzasadnienia (12-13) odniósł się do wymierzonych skazanemu kar oraz kosztów sądowych. Co do czynu drugiego skazanego, w trakcie rozważania zarzutów apelacji dotyczących czynu pierwszego, wtrącone jest jedno zdanie (w połowie 8 karty uzasadnienia) „ w tym miejscu wskazać należy, iż brak jest również jakichkolwiek wątpliwości co do oceny zeznań pokrzywdzonego w zakresie w jakim opisywał on zdarzenie z dnia 18 lutego 2013 r.” Co do czynu trzeciego skazanego (z art. 245 k.k.) nie sposób dostrzec jakiegokolwiek fragmentu uzasadnienia odnoszącego się wprost do tego czynu. Poczynione przez sąd II instancji rozważania zawarte na k. 5 uzasadnienia wyroku nie spełniają wymogów art. 433 § 2 k.p.k. w zakresie czynów przypisanych skazanemu z art. 190 § 1 k.k. i art. 245 k.k. a uzasadnienie tegoż orzeczenia narusza art. 457 § 3 k.p.k. w tym zakresie.

Uchybienia te trzeba uznać za rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie można bowiem wykluczyć, że należyte rozpoznanie przez sąd *ad quem* przedstawiony w apelacji zarzutu skutkowałoby innym rozstrzygnięciem w zakresie skazania B. K. za wymienione oba czyny.

Z tych powodów należało zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do czynów przypisanych B. K. w pkt. II z art. 190 § 1 k.k. i pkt. III z art. 245 k.k. uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

